

[Drachmann.]

nyde noget“ af det, der blev øst op fra Genève. Af Mangel paa Tilslutning døde altsaa den stolte Tanke, ligesom de store Ord fra Genève — saaledes som en saa autoritativ Bekræfter som den ærede Taler, der talte før mig, har bekræftet det — toner ud i Verdensrummet, klinger bort, fortaber sig i det store Intet, fordi der ingen naturlig Resonansbund er til at opfange dem, til at blive sat i Svingninger af dem. For os Konservative kommer dette Resultat, som man kan forstaa, ikke utilpas, lige saa lidt som det kommer overraskende. Adskillige Gange har jeg haft den Ære fra denne Talerstol at fremhæve, hvor overfladisk og hvor hul hele Drøftelsen i Genève med Henblik paa den økonomiske Politik har været. Man fremstillede det i Resolutionerne, i Vedtagelserne i Genève, som om Toldsatserne var Aarsagerne til Europas økonomiske Vanskeligheder. Vi har Gang paa Gang fremhævet, at Toldsatserne er *Virkningerne*, Udslag af de forskellige Landes Forhold og Liv, og ikke Aarsagerne dertil! Og hvis Genève virkelig vil raade Bod paa Europas økonomiske Brøst, maa man gaa til Roden, til Aarsagerne. Men dertil har ingen, hvad jeg gentagne Gange har belyst, haft hverken Mod eller Evne, navnlig ikke det sidste. I Stedet for har man indskrænket sig til at erklære den ækle og fæle Told Krig med det jammerlige Resultat, som maatte komme, og som er kommet, og som vi nu kan konstatere ved Behandlingen her i Dag.

Jeg kunde ogsaa sige dette paa en anden Maade, og jeg vilde ønske, det kunde blive saa anskueligt, at den menige Mand kunde gennemskue den Hypnose, der udgaar fra Genève, se klart igennem det hele og forstaa Manglerne, saa man kan indstille sig selv og sit eget Lands Politik efter Realiteterne. Jeg vil udtrykke det paa den Maade: Europas Økonomi er syg. Hvad gør man i Genève herimod? Ja, i Genève, der skriver man Recepter; men det er nu en Gang ikke Recepter, man kurerer Sygdomme med, men med Medicin, og denne Medicin har Genève aldrig formaaet at præstere, tilsyneladende ikke paa noget Omraade, men i hvert Tilfælde ikke paa det økonomiske, som vi her behandler og har behandlet saa ofte før. Men en Læge uden Instrumenter og uden et Apotek til Støtte bliver aldrig andet end i det højeste et teoretisk Kuriosum med et vist tragisk Skær, et tragisk Skær, der kan grænse til det tragikomiske. Dette er blevet Genève's Skæbne i dette Øjeblik, saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Moltesen saa klart og aabenhjertigt belyste det, og

det er blevet Genève's Indsats i den økonomiske Situation i Europa, en Indsats, der ikke en Gang er lig Nul, men som tværtimod nærmer sig til det negative, fordi den drager Tvivlen og drager Smilet ned over de Anstrengelser, som man i og for sig kunde ønske maatte føre til Resultater og kunde ønske var funderet paa en større reel Basis, end Tilfældet har været.

Jeg hørte med Interesse det ærede Medlem Hr. Moltesen omtale den hollandske Udenrigsminister Hr. Collijns Tale og tale om den *esprit de Genève*, der altsaa var saa særdeles let fordampelig, og som forduftede i Virkelighedens barske Vind. Hvor er ikke dette karakteristisk for hele Aanden og Tonen i Genève, denne *esprit de Genève!* men ved den Slags saare æteriske Parfumer og lignende kureres Europa ikke. Tilbage staar saa vi ved de store Forhaabningers Grav overladt til os selv i Selskab med nogle „nærmeste paarørende“. Det er Situationen, som den viser sig i Dag gennem det Forslag, vi behandler, og man har nok Lov til at sige: Ak, hvor forandret! Ak, hvor forandret fra Foraarets lysegrønne Drømme og alle de store Talemaader, vi hørte ogsaa i denne Sal, Drømme om Fred og Fremgang og Sammenslutning! Ja, man drog ned til Genève for at søge Frelsen gennem fælles Hjælp, Solidaritet og Toldfred i Europa og alt, hvad der laa i det gensidige Sammenhold, og man vendte tilbage skuffet, desillusioneret, henvist til sig selv.

Thi det er det, der er Kærnepunktet i Situationen: Henviste til os selv er ogsaa vi, og det, vi i Dag behandler, er et Udslag af den Stilling, vi har maattet omgruppere os i. Ogsaa vi skal altsaa til at klare vore Vanskeligheder med egne Midler, og for mit og mit Partis Vedkommende hilser vi det med en udelt Tilfredshed. Vi tror, det er godt og sundt, at det saaledes er blevet konstateret, at det er ved egne Midler, vi maa søge at frelse os fra de Vanskeligheder, der truer, selv om det er sket paa Bekostning af alle de smukke Talemaader og tomme Teorier, der knytter sig til Genève. Ja, saaledes er det. Man søgte at flygte fra sit Ansvar, fra sine Opgaver under det udbredte populære Slagord: Lad os søge Hjælp i Genève, og nu svarer Genève tilbage: Hjælp dig selv! Det er jo Kærnen i dette Forslag, naar man skal se det, som det virkelig er, at Genève er opgivet, vi tyer tilbage til os selv og et Par ligestillede Medparter. Det er i Sandhed en tragisk Udgang; man tog Billet til Genève, og man havnede i Oslo. Jeg synes ikke, der kan